

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobkyně **L. M.**, bytem v H., J. 1322, zastoupené JUDr. Petrem Horákem, advokátem se sídlem U Sportovní haly 3, Olomouc, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, o **přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2014, č. j. X**, ve věci vdovského důchodu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 17. 7. 2014, č. j. X **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 19. 9. 2014 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. X, o odnětí vdovského důchodu od 10. 2. 2014.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) vdovský důchod náleží po dobu jednoho roku od smrti manžela.

Podle odst. 2 téhož ustanovení po uplynutí doby uvedené v odstavci 1 má vdova nárok na vdovský důchod, jestliže

- a) pečuje o nezaopatřené dítě,
- b) pečuje o dítě, které je závislé na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost),
- c) pečuje o svého rodiče nebo rodiče zemřelého manžela, který s ní žije v domácnosti a je závislý na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost),
- d) je invalidní ve třetím stupni, nebo
- e) dosáhla alespoň věku o 4 roky nižšího, než činí důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození nebo důchodového věku, je-li důchodový věk nižší.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně nesplňuje podmínku § 50 odst. 2 písm. d) ZDP, neboť jí byl rozhodnutím ze dne 17. 9. 2013 odňat invalidní důchod po zjištění, že u žalobkyně došlo k poklesu pracovní schopnosti toliko v rozsahu 25 %, tj. žalobkyně není invalidní. Dále žalovaná uvedla, že žalobkyně nesplňuje ani podmínku § 50 odst. 2 písm. c) ZDP, neboť tvrzení žalobkyně, že pečuje o svou matku, V. M. (dále jen „matka žalobkyně“), která je závislá na péči jiné osoby ve IV. stupni, nebylo v řízení dostatečně prokázáno. Žalobkyně tuto skutečnost doložila pouze vlastním prohlášením, avšak nedošlo k potvrzení uvedené skutečnosti úřadem práce (dále jen „ÚP“), neboť žalobkyně ani přes opakované výzvy ÚP nedoložila na předepsaném tiskopise, jakým způsobem je její matce od října 2013 poskytována péče, a neumožnila provedení sociálního šetření k ověření uvedené skutečnosti.

Žalobkyně požadovala zrušení napadeného rozhodnutí. Namítala, že se žalovaná zabývala splněním podmínek § 50 odst. 2 písm. c) ZDP nedostatečně. V rámci námitkového řízení žalovaná žalobkyni vyzvala pouze k doložení ověřené kopie rodného listu matky žalobkyně a čestného prohlášení o tom, že žije s matkou ve společné domácnosti, nikoli k doložení doby péče o osobu blízkou dle § 85 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. č. 582/1991 Sb.“). Rovněž žalovaná žalobkyni nepoučila o možnosti prokázat rozhodnou skutečnost postupem dle § 85 odst. 5 téhož zákona. Dne 23. 4. 2012 matka žalobkyně oznámila ÚP, podáním učiněným na předepsaném tiskopise, že jí je péče poskytována rovněž žalobkyní, a to již od roku 2004. Dne 30. 10. 2013, byť již nikoliv na tiskopise, oznámila matka žalobkyně ÚP, že došlo ke zúžení okruhu osob poskytujících péče s tím, že žalobkyně jí péči nadále poskytuje. Z těchto dokladů je zjevné, že žalobkyně péči o svou matku vykonávala i v době vydání napadeného rozhodnutí. Naopak výzvy ÚP odeslané žalobkyni dne 6. 2. 2014 a 13. 3. 2014 tak byly zcela bezpředmětné, neboť doba péče žalobkyně o její matku byla jednoznačně prokázána. Vyžadování sdělení na dalších tiskopisech považuje žalobkyně za přehnaný formalismus. Žalovaná následně žalobkyni nevyzvala a nepoučila o povinnosti ještě opětovně péči o matku prokazovat. Žalobkyně se tak mohla důvodně domnívat, že veškeré doklady žalované doložila (rodný list matky a čestné prohlášení), když pouze k doložení

těchto skutečností byla žalovanou vyzvána. Výzvy ÚP nejsou rozhodné, neboť rozhodujícím správním orgánem ve věci byla žalovaná. Postupem žalované tak došlo k porušení § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Zdůraznila, že žalobkyně potřebným způsobem, popsáním v napadeném rozhodnutí, péči o matku neprokázala. Dále odkázala na záznam pracovníka námitkového oddělení ze dne 17. 7. 2014, z něhož je zřejmé, že žalobkyně byla vyzvána k doložení předmětných rozhodných skutečností. Ke sdělením matky žalobkyně, adresovaným ÚP v roce 2012 a 2013 uvedla, že péči o závislou osobu bylo nutné prokázat za období rozhodné pro nárok na vdovský důchod.

Při jednání soudu dne 29. 9. 2015 předložila žalobkyně k lékařskou zprávu, jakožto důkaz o době péče o svou matku. Dále předložila protokol sepsaný krajskou pobočkou ÚP v Olomouci, kontaktním pracovištěm Hranice dne 17. 9. 2015, který dle jejího názoru prokazuje skutečnost, že žalobkyně je závislá na volném uvážení úředníka ÚP o tom, zda jí potvrzení o péči vydá, neboť je zřejmé, že aniž by bylo provedeno místní šetření a aniž by žalobkyně předložila jakoukoliv novou žádost na tiskopise, byl jí ÚP ochoten vydat potvrzení o péči poskytované od července do září 2015. Je proto nepochopitelné, proč na základě stejných skutečností, nemůže vydat potvrzení o péči i za dobu od 10. 2. 2014. Dále navrhla k prokázání doby péče o svou matku výslech svědků.

Žalovaná namítla, že předložené potvrzení ÚP se vztahuje na dobu, která následuje až po vydání napadeného rozhodnutí. E-mailová komunikace mezi úřednicemi OSSZ a ČSSZ byla dle žalované vedena z procesní opatrnosti, neboť byl úředníci ČSSZ zřejmý rozdíl mezi podmínkami nároku na vdovský důchod a podmínkami na rozsah a dobu péče pro zápočet do doby důchodového pojištění.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu a připojeného soudního spisu sp. zn. 72 Ad 47/2013 soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, č. j. X žalovaná zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod dle § 38 ZDP a odňala jí jej od 10. 2. 2014. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 25. 8. 2015, č. j. 72 Ad 47/2013-178, který nabyl právní moci dne 22. 9. 2015 byla žaloba žalobkyně proti předmětnému rozhodnutí zamítnuta. Rozhodnutím žalované ze dne 12. 12. 2013, č. j. X byl v reakci na uvedené rozhodnutí ze dne 25. 11. 2013 odňat žalobkyni od 10. 2. 2014 i vdovský důchod s odůvodněním, že žalobkyně není invalidní, tudíž nesplňuje podmínku trvání nároku na vdovský důchod dle § 50 odst. 2 písm. d) ZDP. V námitkách, doručených žalované 21. 1. 2014, žalobkyně namítla, že považuje za prokázanou podmínku nároku na vdovský důchod také podle § 50 odst. 2 písm. c) ZDP, tj. z důvodu péče o matku, s tím, že je na základě výzvy schopna doložit k uvedenému tvrzení podklady. Dne 23. 1. 2014 zaslala Mgr. A. T., úřední osoba vyřizující předmětné námitky žalobkyně, e-mail Ing. M. H., vedoucí oddělení

důchodového pojištění OSSZ Přerov, dotaz, zda bylo ve věci péče o matku žalobkyně vydáno OSSZ Přerov rozhodnutí o době a rozsahu péče, případně zda podala žalobkyně žádost o zahájení řízení. Ing. H. sdělila, že takové rozhodnutí vydáno nebylo a nebylo ani zahájeno řízení o jeho vydání. Dále uvedla, že i kdyby žalobkyně žádost podala, byla by poučena o tom, že je dostačující zaslání potvrzení prokazující dobu poskytování péče o osobu blízkou z ÚP, jejího rodného listu a čestného prohlášení o vedení společné domácnosti. Dne 25. 4. 2014 žalovaná sdělila žalobkyni, že v rámci námitkového řízení provádí šetření u ÚP za účelem potvrzení doby poskytování péče o matku žalobkyně. Dále uvedla, že pro doplnění tohoto šetření žádá žalobkyni o zaslání ověřené kopie rodného listu její matky a čestného prohlášení žalobkyně o tom, že žije s matkou ve společné domácnosti. Tyto doklady žalobkyně předložila včetně potvrzení o tom, že je její matka závislá na péči jiné osoby ve IV. stupni. Současně dne 25. 4. 2014 žalovaná vyzvala ÚP k zaslání potvrzení prokazujícího dobu, po kterou žalobkyně poskytovala péči své matce, a stupeň její závislosti. ÚP dopisem ze dne 6. 5. 2014 sdělila žalované, že matka žalobkyně ukončila v říjnu 2013 pobyt v Domově seniorů Hranice a že po jejím odchodu s domova by jí péči měla pravděpodobně poskytovat žalobkyně se svým synem. Jelikož však tyto skutečnosti neoznámila žalobkyně ÚP na předepsaném tiskopise a matce žalobkyně není v současnosti příspěvek na péči vyplácen, nelze potvrzení o péči žalobkyně o její matku vydat. Následně dopisem ze dne 13. 6. 2014 ÚP uvedl, že příspěvek na péči byl od 1. 3. 2012 zasílán žalobkyni, jakožto opatrovníkovi V. M., jelikož však žalobkyně nehradila řádně platby Domovu seniorů Hranice za sociální služby poskytované její matce, byla výplata příspěvku od listopadu 2012 zastavena. Dále ÚP sdělil, že mu bylo dne 30. 10. 2013 doručeno sdělení žalobkyně o zúžení osob, které poskytovaly matce žalobkyně pomoc ve smyslu oznámení ze dne 23. 4. 2012. ÚP proto zaslal žalobkyni dne 6. 2. 2014 výzvu, aby v souladu s § 21 odst. 2 písm. c) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, doložila tvrzené skutečnosti na předtisku MPSV, který byl k výzvě předložen, a dále byla vyzvána k umožnění sociálního šetření k osvědčení tvrzených skutečností. Jelikož žalobkyně výzvu nesplnila, nýbrž se toliko odkázala na oznámení o okruhu pečujících osob ze dne 23. 4. 2012, byla jí odeslána opětovně výzva dne 13. 3. 2014, v níž bylo zdůrazněno, že potvrzení prokazující dobu péče o matku jí bude moci být vystaveno pouze po předložení předmětného tiskopisu. Žalobkyně však na výzvu nereagovala. Dne 17. 7. 2014 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. Současně je ve spise založen záznam úřední osoby, Mgr. A. T., ze dne 17. 7. 2014, v němž je uvedeno, že žalobkyně byla opakovaně v telefonických hovorech v průběhu námitkového řízení (naposledy dne 14. 7. 2014) upozorněna na nutnost spolupráce s ÚP a doložení požadovaných dokladů k prokázání doby péče o její matku. Dále je v záznamu uvedeno, že žalobkyně ve věci zastává negativní postoj, uvádí, že veškeré podklady pro vydání potvrzení ÚP dodala, a odmítá s ním komunikovat.

Ve sdělení ze dne 26. 1. 2015 ÚP uvedl, že byla-li žalobkyně uvedena v Oznámení o poskytovateli pomoci, doručeném mu dne 23. 4. 2012, jako pečující osoba, jednalo se o dobrovolný výkon péče, který pro účely potvrzení dle § 29 odst. 6 zákona č. 108/2006 Sb. nelze zohlednit, jelikož v dané době poskytoval veškeré potřebné sociální služby matce žalobkyně Domov pro seniory Hranice, v němž byla tato umístěna. Údaj o tom, že matce žalobkyně poskytovali od roku 2004 a 2005 péči také žalobkyně a její syn A. F. nemůže ÚP potvrdit, neboť mu o tom není z obsahu

spisu nic známo. Proto ÚP adresoval žalobkyni zmíněné výzvy ze dne 6. 2. 2014 a 13. 3. 2014. Dne 11. 4. 2014 se obrátil ÚP s žádostí o provedení místního šetření ohledně zajišťování péče o matku žalobkyně na Městský úřad Hranice, výsledek šetření však není dosud ÚP znám. Dále uvedl, že sama žalobkyně se na něj s žádostí o vydání potvrzení prokazujícího dobu péče nikdy neobrátila.

Provádění důchodového pojištění je dle § 1 odst. 2 ZDP upraveno zvláštním právním předpisem, jímž je dle poznámky po čarou z. č. 582/1991 Sb. Právní úprava řízení ve věcech důchodového pojištění v § 81–90 z. č. 582/1991 Sb. však nemá povahu komplexní úpravy, proto se na otázky výslovně v této části neuvedené použijí subsidiárně příslušná ustanovení s. ř. (§ 1 odst. 2 s. ř.).

K přiznání nároku na pokračování vdovského důchodu i po uplynutí jednoho roku od smrti manžela podle § 50 odst. 2 písm. c) ZDP je nezbytné, aby bylo v řízení prokázáno, že vdova skutečně pečuje o svého rodiče nebo rodiče zemřelého manžela, který s ní žije v domácnosti a je závislý na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost).

Žalobkyně poprvé uplatnila péči o svou matku, jakožto důvod pro pokračování nároku na vdovský důchod, v námitkách proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2013, když do té doby byl nárok žalobkyně na pokračování vdovského důchodu odvozován od její invalidity dle § 50 odst. 2 písm. d) ZDP. Žalovaná se tudíž teprve v rámci námitkového řízení zabývala splněním podmínek § 50 odst. 2 písm. c) ZDP u žalobkyně. Za tím účelem žalovaná vymezila okruh rozhodných skutečností tak, že výzvami ze dne 25. 4. 2014 vyzvala žalobkyni k předložení ověřené kopie rodného listu její matky a čestného prohlášení o vedení společné domácnosti, a dále ÚP k předložení potvrzení o době a rozsahu péče žalobkyně. Žalobkyně výzvě vyhověla. Dále již žalovaná žalobkyni k prokázání dalších skutečností písemně nevyzvala. Obsah telefonických hovorů, zmiňovaných v úředním záznamu ze dne 17. 7. 2014, není soudu znám, neboť o nich není v předloženém správním spise ničeho zaznamenáno.

Pro oblast dokazování v rámci řízení ve věcech důchodového pojištění obsahuje z. č. 582/1991 Sb. jednak ustanovení § 84, upravující možnost užít k důkazu záznamy na vyjmenovaných nosičích namísto předkládání originálů listin, a dále § 85 upravující prokazování některých dob pojištění. Ve zbytku je tedy nezbytné použít na dokazování v řízení ve věcech důchodového pojištění § 50 - 57 s. ř., upravující dokazování ve správním řízení obecně.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle § 85 odst. 2 z. č. 582/1991 Sb. se doba péče uvedená v § 6 odst. 4 písm. a) bodě 11, tj. doba péče osoby pečující osobně o osobu, která je podle zákona č. 108/2006 Sb. závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost), jde-li

o dobu péče o tuto osobu po 31. prosinci 2006, prokazuje rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení o době a rozsahu této péče. Návrh na zahájení řízení se podává na předepsaném tiskopisu s tím, že tento návrh lze podat nejdříve po skončení uvedené péče nebo v době jejího trvání v souvislosti s podáním žádosti o přiznání důchodu, nejpozději však do dvou let od skončení péče.

Žalovaná, jak je shora popsáno, se nejprve obrátila interně na OSSZ Přerov s dotazem, zda bylo na návrh žalobkyně vydáno rozhodnutí o době a rozsahu její péče o matku ve smyslu § 85 odst. 2 z. č. 582/1991 Sb., či alespoň podána žádost o vydání takového rozhodnutí, přičemž se dozvěděla, že nikoli. Následně se žalovaná obrátila na ÚP, který jí, jak je shora rozvedeno, sdělil, že potvrzení o době a rozsahu péče žalobkyně o matku nevydává.

Popsaný postup žalované krajský soud považuje za zcela logický. ÚP, jehož krajské pobočky jsou dle § 7 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. orgány příslušnými k rozhodování o příspěvku na péči, je totiž nejlépe obeznámen se skutečnostmi rozhodnými pro přiznání a výplatu příspěvku na péči, tj. s tím, kdo a v jakém rozsahu oprávněné osobě poskytuje pomoc při zvládání základních životních potřeb. Proto také podle § 29 odst. 6 zákona č. 108/2006 Sb. krajská pobočka ÚP poskytuje-li oprávněné osobě pomoc osoba blízká, krajská pobočka Úřadu práce vydá této osobě na její žádost bezplatně písemné potvrzení prokazující dobu této péče pro účely mj. důchodového pojištění, v němž uvede i stupeň závislosti osoby, které je péče poskytována.

Dle názoru soudu však nelze z citovaného § 29 odst. 6 zákona č. 108/2006 Sb., jenž upravuje pravomoci krajských poboček ÚP na úseku kontroly využívání příspěvku na péči, dovodit, že by prokázání splnění podmínky § 50 odst. 1 písm. c) ZDP bylo možné pouze pomocí předmětného potvrzení vydaného ÚP dle § 29 odst. 6 zákona č. 108/2006 Sb. Tento závěr totiž nevyplývá ani ze zákona č. 582/1991 Sb., a již vůbec ne ze s.ř., který dle výše citovaného § 51 odst. 1 zásadně umožňuje prokazovat rozhodné skutečnosti jakýmkoli důkazními prostředky.

I pokud by tedy krajský soud přisvědčil žalované, že se postup dle § 85 odst. 2 z.č. 582/1991 Sb., tj. prokázání doby a rozsahu péče o blízkou osobu rozhodnutím příslušné OSSZ, jeví jako nadbytečně formalistický, je-li uvedenou skutečnost schopen potvrdit ÚP z obsahu spisu o příspěvku na péči, nelze dovodit, že by jediným způsobem, jímž je možné prokázat, že žadatel o vdovský důchod pečuje o na pomoci závislého rodiče, či rodiče zemřelého manžela, bylo potvrzení ÚP vydané dle § 29 odst. 6 zákona č. 108/2006 Sb.

Na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že „*nepovažuje skutečnost, zda účastnice řízení pečuje o svou matku paní V. M., za dostatečně prokázanou, neboť je doložena pouze prohlášením účastnice řízení a nebyla požadovaným způsobem potvrzena*“. Ve skutečnosti však dle obsahu spisu žalovaná žádný konkrétní způsob prokázání uvedené skutečnosti po žalobkyni nepožadovala a dle názoru soudu nelze ani dovodit, že by jakýkoli konkrétní způsob prokázání doby péče požadoval zákon (pozn. s výjimkou § 85 odst. 2 z. č. 582/1991 Sb., který však žalovaná zjevně nepovažuje za přílehlavý pro daný případ).

Měla-li proto žalovaná za to, že se bez potvrzení ÚP dle § 29 odst. 6 z. č. 108/2006 Sb. v řízení nelze obejít, měla žalobkyni při nejmenším vyzvat nejen k doložení ověřené kopie rodného listu matky a čestného prohlášení o vedení společné domácnosti s ní, nýbrž i k doložení předmětného potvrzení ÚP, o jehož vydání by si žalobkyně sama zažádala. V případě, že by žalobkyně požadované potvrzení nedoložila, byla by žalovaná povinna v rozhodnutí odůvodnit, z jakého zákonného ustanovení dovozuje povinnost předmětné potvrzení předložit, popřípadě žalobkyni vyzvat k prokázání předmětné skutečnosti jiným způsobem. Žalobkyní poskytnuté důkazy by následně žalovaná hodnotila dle zásady volného hodnocení důkazů, pochopitelně s přihlédnutím ke skutečnostem, které jsou jí známy ze sdělení ÚP.

Lze tedy sice souhlasit s žalovanou, že skutečnost, že by žalobkyně v období od 10.2.2014 ve smyslu § 50 odst. 2 písm. c) ZDP pečovala o svou matku, která s ní žije v domácnosti a je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni IV, nebyla dosud v řízení prokázána, avšak žalovaná nepostupovala v řízení v souladu s § 4 odst. 2 s.ř., nevyzvala žalobkyni k prokázání této rozhodné skutečnosti a neposkytla jí přiměřené poučení. Napadené rozhodnutí tak bylo pro žalobkyni překvapivé.

Krajský soud proto rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku je žalovaná v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pro úplnost však krajský soud směrem k žalobkyni uvádí, že § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. stejně jako § 85 odst. 2 téhož zákona dopadá na prokazování dob pojištění, tj. nikoli primárně na prokazování podmínky nároku na vdovský důchod v podobě existence péče o rodiče závislého na pomoci. Použití čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod však lze i tak dle uvedeného ustanovení použít toliko tehdy, nelze-li tuto dobu prokázat jinak, což by bylo možné v případě žalobkyně stěží dovodit, když splnění uvedené podmínky lze bezpečně prokázat zejména šetřením ÚP. Postupem ÚP při výplatě příspěvku na péči matce žalobkyně se zabýval Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v řízeních ve věcech sp. zn. 72 Ad 25/2014 a 73 Ad 15/2013.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Právo na náhradu nákladů řízení dle uvedeného ustanovení náleží žalobkyni, které však dle obsahu spisu v řízení žádné osobní náklady nevznikly.

Usnesením ze dne 20. 10. 2014, č. j. 60 Ad 4/2014-15 byl žalobkyni ustanoven zástupce z řad advokátů. Poté, co zástupce žalobkyně své náklady soudu vyčíslí, rozhodne soud podle § 35 odst. 2 s. ř. s. samostatným usnesením o přiznání odměny a hotových výdajů ustanoveného advokáta. Jelikož je však žalovaná osvobozena od soudních poplatků, nemá stát vůči ní právo na náhradu nákladů, které bude platit (tj. nákladů ustanoveného advokáta) dle § 60 odst. 4 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 29. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně